

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1810/2015
05.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића, Лидије Ђукић и Весне Поповић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Д.П. из З., чији је пуномоћник Г.С., адвокат из Ч., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа Зрењанин, чији је законски заступник Државно правобранилаштво РС, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 863/15 од 04.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 05.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДЕЛИМИЧНО СЕ усваја ревизија тужиоца Д.П. из З. и **УКИДАЈУ СЕ** пресуда Основног суда у Зрењанину П1 313/13 од 19.03.2015. године у делу којим је одбијен као неоснован тужбени захтев за исплату на име накнаде за ноћни рад и прековремени рад, са припадајућом законском затезном каматом и за уплату припадајућих доприноса обавезног социјалног осигурања и накнаду парничних трошкова и пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 863/15 од 04.06.2015. године којом је потврђена првостепена пресуда у наведеном делу и предмет се враћа првостепеном суду на поновно суђење у том делу.

У преосталом делу, ревизија тужиоца се **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 313/13 од 19.03.2015. године одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му исплати на име разлике између накнаде за време коришћења годишњег одмора, ноћног рада и прековременог рада појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе наведене у изреци пресуде и да се обавезе тужена да надлежном Фонду уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања, као и доприносе по основу здравственог

осигурања надлежном Заводу за здравствено осигурање у износу који обрачунају надлежне службе тужене у време обрачуна на напред наведене износе. Свака странка је обавезана да сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 863/15 од 04.06.2015. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду и одбио је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, а због потребе уједначавања судске праксе.

Тужба у овом поступку је поднета 30.10.2013. године, а добијана другостепена пресуда је донета 04.06.2015. године. Стога се у овом поступку примењује Закон о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14).

По оцени Врховног касационог суда, испуњени су законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, у односу на део нижестепених пресуда којима је одбијен тужбени захтев за исплату увећане плате на име накнаде за ноћни и прековремени рад у спорном периоду, због потребе уједначавања судске праксе, имајући у виду различито одлучивање апелационих судова о праву полицајаца и овлашћених службених лица на увећање по том основу.

Врховни касациони суд је испитао нижестепене пресуде у наведеном делу у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац решењем тужене од 10.04.2006. године распоређен на радно место полицајац, са укупним коефицијентом 6,76, а решењем од 20.07.2006. године је одређено да ће се обрачун плате вршити на основу Правилника о платама запослених у МУП-у од 26.06.2006. године и Правилника о изменама и допунама Правилника о платама запослених у МУП-у од 16.05.2007. године, и то према утврђеном укупном коефицијенту плате за тужиоца од 17,54. На основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврђено је да је укупни коефицијент тужиоца већи од укупног коефицијента државног службеника (упоредног радника) М.П., за 36,60%, а да је додатни коефицијент тужиоца већи од додатног коефицијента наведеног упоредног радника за 41,43%, због чега је тужбени захтев одбијен.

Према мишљењу Врховног касационог суда, у овом делу нижестепених пресуда због погрешне примене материјалног права је чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Чланом 147. Закона о полицији („Службени гласник РС“ 101/05 и 63/09), ставом 1. прописано је да се због посебних услова рада, опасности за живот и здравље, одговорности, тежине и природе послова, рада на дан празника који је нерадан дан, ноћног рада, рада у сменама, прековременог рада,

дежурстава, приправности и других видова нередовности у раду, запосленима у Министарству могу утврдити коефицијенти за обрачун плата који су од 30-50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, а висини масе средстава потребних за исплату додатних коефицијената из члана 146. став 1. овог Закона. Ставом 3. је прописано да се на права и обавезе простекле из напред наведених посебних услова рада не примењују одредбе општих радно правних прописа о увећаној заради.

Правилна примена наведених законских одредаба подразумева да полицајци и овлашћена службена лица, запослена код тужене, почев од ступања на снагу Правилника па до 08.12.2011. године, када су ступиле на снагу измене Закона о полицији (“Службени гласник РС” бр. 92/11), немају право на увећање плате по основу нередовности у случају да је њихова плата већ увећана 30% до 50% у односу на плате других државних службеника.

Фактичко је питање да ли је плата полицајца који има статус овлашћеног службеног лица увећана за наведени проценат, а које је потребно утврдити у сваком конкретном случају и то поређењем са платом полицајског службеника истог степена школске спреме који има статус овлашћеног службеног лица. При томе, сама садржина одредбе члана 147. Закона указује да се увећање цени у односу на плате других државних службеника. Из наведеног следи да приликом утврђивавања да је тужиоцу већ увећана плата по овом основу, упоредни радник не може бити возач, дактилограф, достављач (намештеници), већ по правилу полицајци који имају статус овлашћеног службеног лица, а имају исту школску спрему.

Зато се не може прихватити закључак нижестепеног суда да је тужбени захтев тужиоца неоснован за исплату на име накнаде за ноћни рад и за прековремени рад јер му је увећан коефицијент по основу нередовности, упоређујући основни и додатни коефицијент радног места тужиоца са коефицијентима запосленог који је распоређен на административно-техничке и дактилографске послове. Стога су нижестепене пресуде у овом делу укинуте.

У поновном поступку, првостепени суд ће узети у обзир изнете примедбе и донети правилну и закониту одлуку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 416. став 2. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, у односу на део нижестепених пресуда којима је одбијен тужбени захтев и то за исплату разлике накнаде плате за време коришћења годишњег одмора за спорни период, будући да нема потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни потребе за разматрањем правних питања од општег интереса и правних питања у интересу равноправности грађана.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца у овом делу није дозвољена.

Тужбом од 30.10.2013. године тужилац је тражио исплату разлике плате у укупном износу од 28.000,00 динара. Правноснажном другостепеном пресудом одбијен му је тужбени захтев за исплату разлике плате за време коришћења годишњег одмора и за време коришћења плаћеног одсуства у укупном износу од 1.552,34 динара, са припадајућом законском затезном каматом.

Новелираном одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Будући да вредност предмета спора побијеног дела од 1.552,34 динара очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (30.10.2013. године), то ревизија тужиоца у овом делу није дозвољена.

Са наведеног, одлучено је као у ставу другом изреке на основу одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**